

A hétvégén szinte elmentem egy rendezvényre fotózni. Látványos rendezvénynek ígérkezett, jó fotótémának, csak akkor kezdett el hányingerszag terjengeni a levegőben, amikor a plakáton megláttam, hogy kik lesznek az őrzővédők azon a rendezvényen.

A nevük a szervezőkénél jóval nagyobb karakterrel volt felírva. Védnök: díszmókuska.
Fővédnök: díszmókuska védnöke, díszmókus.

Ki véd kit kitől?

Úgy tűnik elsőre, hogy minket véd valaki, hogy nagyobb biztonságban érezzük magunkat, ezért jó érzés és hálásak vagyunk. Aztán ez az érzés elmúlik, s ismét elgondolkodunk: **ki véd kit kitől?** A nézőközönséget védik a huszároktól, vagy a huszárokat a nézőktől. Nem tiszta.

Az tiszta csak, hogy kit kellene védeniük kitől: minket kellene, hogy megvédjenek önmaguktól, a védnököktől. Ezt **a mesterséget a maffiókák úzik jól évezredek óta**, védelmi pénzt szednek, amiért cserébe megvédenek téged saját maguktól. Korrekt üzlet.

A védelem nem jár ingyen.

Régen is, most is, és a jövőben is a védelem pénz és hatalom kérdése volt, van, lesz. Csak **az lehet védnök, akinek van pénze és hatalma**

. A politikában is, a maffiában is. Szeretnél pénzt? Szükséged van egy védnökre. Ahol pénzszag van, ott vannak a védnökök. Csak kérdés, hogy látod-e őket.

Az alvilágban a védnökök sokkal szerényebbek. Hány olyan buliplakátot láttál, amire fel legyen írva a DJ nevével nagyobb karakterekkel, hogy védnök: SZJ, fővédnök: Verszi? Mostanság nem sokat, ugye?

Mert ezek az emberek tudják, hogy hol a helyük, **szorult azért beléjük egy csöpp szerénység**. P. B. egy picit elszállt magától, azonnal

megmutatták neki, hogy hol a helye.

Mert ebben a védnökségi világban van egy rendszer, és ebben a rendszerben mindenki kell, hogy érezze, hol a helye. Ha nem érzi, megmutatják neki.

A politikai védnökség világában is van egy rendszer, ahol a halmaz elemei minél tökéletesebben próbálják kitölteni a rendelkezésükre álló űrt, és **fontos, hogy kinek hol a helye**. Ezért nem mindegy például, hogy valaki védnök-e vagy fővédnök.

Csak ebben a politikai védnökségi rendszerben nincs meg az az alázatosság, ami az alvilágban nagyjából megvan, erre a politikai világra a szerénység nem feltétlenül jellemző. Itt nem bújnak iniciálék és álnevek mögé a szereplők, névvel vállalják tetteiket, bukásaikat és feltámadásaikat.

Csodálattal és irigységgel figyelem

e világ keljfeljancsi-figuráit: egyszer lelövöd, felkel, még egyszer lelövöd, felkel, feltörlöd vele a földet, felgyújtod, beledobod a tengerbe, s mikor már elfelednéd, egyszer csak látod, hogy **ott áll előtted és mosolyog boldogan, mert ma ő a védnök.**

Hiába, hogy nem akarsz védelmet, s főleg tőle nem, ő mégis védeni akar.

Csodállak, Jenő! Leszel a példaképem? Akarom mondani, a védnököm?